

Ramon Pardina

De què va el teu últim llibre?

L'home més feliç del món és un recull de relats i, com a tal, cadascun va d'una cosa una mica diferent. Però si haguéssim de trobar un fil conductor, a banda de ser contes que transiten gairebé tots de la quotidianitat al surrealisme o el fantàstic, seria la recerca de la felicitat, ja sigui a través de l'escriptura, les relacions de parella o la paternitat. Recerca que gairebé mai acaba donant resultat. Definitivament, no és un llibre d'autoajuda.

Què aporta el teu nou llibre al lector? Què li ofereixes?

És difícil de dir, però es pot considerar un llibre d'humor, o com a mínim escrit amb ironia, em diuen que és un llibre que es pot llegir amb una mena de somriure sostingut o una sensació de divertiment constant. Això no treu que tracti temes seriosos, coses que em preocupen o que m'han afectat personalment en els darrers anys, i això li dona un rerefons trist, però la tragèdia en la vida sol venir barrejada amb l'humor. La intenció és que quan algú obri el llibre s'ho passi bé, ja hi ha prou coses avorrides a la vida com per què la literatura en sigui una. I si al final queda alguna cosa semblant a una visió personal de les coses, millor que millor.

Què t'ha portat a presentar-te públicament com a escriptor i a publicar els teus escrits?

Encara avui em costa considerar-me un escriptor. Però la conseqüència natural d'escriure és publicar (o intentar-ho). El contacte amb els lectors, sobretot a partir de la publicació del meu primer recull, m'ha motivat per seguir endavant i ha enriquit la meua manera d'escriure. Sobretot, m'ha fet adonar que cada conte és un objecte viu que canvia en funció de qui el té a les mans.

Quin és el teu proper projecte?

Sempre tinc idees al calaix per continuar escrivint contes, és el que més m'agrada i, a més, s'adapta perfectament al meu ritme de vida. N'hi ha un (on s'explica la mateixa història des de tres punts de vista) que potser podria donar peu a una novel·la, però és una mica d'hora per dir-ho. La gent sempre em

pregunta quan escriuré una novel·la, sembla que sigui una obligació per poder considerar-te un escriptor com cal, però no m'obsessiona. Em podria passar tota la vida escrivint contes i seria perfectament feliç. Em considero, per dir-ho així, un militant del conte.

Sobre què no escriuries mai? Per què?

Es pot escriure sobre qualsevol cosa, depèn de com es faci. Però em costaria molt escriure una biografia estricta, ni meua ni d'una altra persona. No em podria estar de deformar-la, d'afegir-li sempre una dosi d'irrealitat. L'escriptura permet deformar la realitat amb coses impossibles perquè un full de paper no té limitacions. Si hagués de descriure les coses tal com són i sabés sempre què passarà a continuació, m'avorriria.

Deixaràs llegir a la teua mare el llibre que acabes de publicar? Per què?

Abans de morir, la meua mare era la primera lectora de tots els meus contes. Això és una mica estrany, tenint en compte el contingut de la majoria dels contes. Però m'anava molt bé, era un persona molt sensible que no havia pogut tenir accés a una educació elevada. I si ella entenia un conte (com a mínim en un primer nivell) volia dir que funcionava, que no havies d'haver llegit tal o tal altra cosa per poder gaudir-ne (com dic, com a mínim en un primer nivell). Per això, entre d'altres coses, el llibre està dedicat a ella.

Què vols aconseguir amb l'edició dels teus llibres? Fama o diners?

Entenc que aquesta pregunta és broma. Escric perquè no tinc més remei, és la meua vocació i si no ho faig em sento malament. I per guanyar-me la vida tinc la meua carrera professional, actualment com a guionista. Si algun dia coincideixen totes dues coses perfecte, però no hi compto.

Ens pots dir quins són els tres escriptors/es que més t'agraden de la literatura catalana?

Quim Monzó, Francesc Trabal, i Pere Calders. Però fer una classificació d'escriptors es tan injust com mirar de dirimir qui és l'home més feliç del món.

(Barcelona, 33 anys). És guionista a "El Terrat".

Ha publicat els llibres

La novel·la que no he escrit mai (Mallorca:

Fundació Sa Nostra,

2006), Premi Miquel Àngel

Riera de narrativa breu;

i *El jugador de futbolí*

que volia córrer la banda

(La Busca Edicions,

2008), Premi Joan

Santamaria de narrativa.

Pagès Editors publica

aquest mes de març la

seua última obra, el

recull de contes *L'home*

més feliç del món,

flamant guanyador del

Premi Joaquim Ruyra de

narrativa (Recull) 2010.

